

Csak rólunk, csak nekünk

A helyi televíziózás nyitánya

Meglepetés érhet bennünket, ha holnapoz két hétre este fél hétkor bekapcsoljuk a készülékünket, hogy megnézzünk valamit a 2-es műsorból. Ezentúl hetenként egyszer, kedd esteken, a szokásos központi program helyett a csakis nekünk, s rólunk szóló híreket, tudósításokat, riportokat nézhetjük-hallhatjuk. Április 2-án megkezdődik a szegedi tévé-stúdió regionális adásainak sorozata.

Ideák és bájos tények

Ezt a nyelvünkben már honosodott szót — regionális — aligha kell magyarázni. Az országnak (csak) egy bizonyos vidékére, tájegységre vonatkozó — ez a jelentése. Nos, a körzeti stúdió szobán forgó, keddi adásait csak a Bács, Békés, Szolnok és Csongrád megyében lakó készüléktulajdonosok láthatják, mindazok, akik a szentesi adó révén vették eddig is a 2. műsort. A televíziózás új elemeként bevezetendő regionális műsorok lényege éppen abban van, hogy az e körzetben történekről számol be — az itt élőknek. Vagyis: minden jel szerint sikerül újabb lépést tennünk a demokratikusabb, nyitabb tájékoztatás idejé felé.

Hogy e jól hangzó mondat tartalmának gyakorlati megvalósulásakor miféle „bájos tényekkel” találkozunk? A szegedi stúdió vezetőjét, Regős Sándort kértük meg, sorolja el, ami már most is látszik...

Félórák, technikák, stábok

A nagyobb felelősségük, az eddiginél több munkájuk már biztos — mondta. Bár a

mindennapos tapasztalat, a tudományos általánosítás szerint is: tény, hogy az emberek inkább foglalkoztatják, ami velük, s nem mással történik, ami a saját szűkebb hazájukban határozza meg hétköznapijaikat, az életüket — mégsem lesz könyvnyű a bejárat utat járatlanra cserélni; a „nagytevő” megszokott, jobb-rosszabb, ám mégiscsak egy bizonyos színvonalat képviselő műsorai helyett — számunkra érdekesebbet nyújtani. Heti fél órában kell a négy megye egy hetét tükrözni.

A rendelkezésre álló idő roppant kevésnek látszik. Regős Sándornak ez egyáltalán nem tetszik, még sincs mit tenni, ennyiben határozott meg a „kísérleti szakaszra” az időtartam. A tervek szerint a „kísérlet” egyéves, aztán bővíthet a műsoridő — egy órára.

Mit lehet csinálni a félben? A stúdióban természetesen készültek: aprólkosan kidolgoztak az adások tartalmi kérdései a műsorkészítés rendje, számba vétettek a technikai feltételek és a szellemi erők. A műsorostály kebelében megalakult a regionális szerkesztőség; a stúdióvezető irányításával összesen 4 stáb készíti majd a műsorokat, hetenkénti változásban. Először a felelős szerkesztők, úgymint: Fuzik János, Király Zoltán, Olajos Csongor, Pavlovits Miklós, A belső munkatársi gárda mindazonáltal kevés a feladatokhoz: tudósítói hálózatot kellett szervezni, minden megyéből lesznek külső munkatársak. (Hiszen a stúdió eddigi „érdekeltségi közege” is bővül láttuk, Szolnok megyével!) Mindig pénteken lesz „lapzárt”, addigra valamennyi filmfelvételnek el kell készülnie. (Nem tévedés: sajnós, az itt kellő technika, a nagy „mozgásbeszégű” elektronikus kamerák híján egyelőre filmre veszik

jövő nagy eseményein, s ami ezzel jár — nem untatjuk vele az olvasót. A reménybeli technikai fejlesztéssel — 1985 augusztus! — mindenestre sokkal frissebb, tartalmasabb lehet majd az adás.)

Gombnyomással — bekapcsolva

A műfaji változatosságról — fél órában — aligha lehet szó, a tartalmiról annál inkább. A tévések azon lesznek, minél több rövid, közvetlen információval szolgálnak a négy megyéből, s egy-egy bennünket erősen foglalkoztató témát hosszabban, részletesebben is „körüljárjanak”. Nagy jelentőségű testületi döntések — előtt, közben, után az eddiginél több módunk lesz véleményünk nyilvánítani, a lakóhelyünk életét formáló elhatározásokat alakítani, a cselekvésbe is bekapcsolódni. A regionális adásoknak ebben lelőni föl politikai jelentőségét is.

A tájékoztatás-tájékozódás, az értelmes cselekvés nagyobb lehetőségei nemcsak nekünk, az ország más régióinak is megadatnak. Ugyancsak április 2-án indul a pécsi stúdió hasonló műsorsorozata, a pestinek pedig már több hetes múltja is van. A tervekben még három regionális központ, Miskolc, Debrecen és Győr helyi műsorainak megteremtése szerepel. Hogy mikor lesz teljes, országos az effajta televíziós szolgáltatás? Pontos választ ilyen pénzügyi időkben alighanem hiába kilincselnénk. Elégjünk meg hát azzal, hogy két hét múlva, kedden meghallgathatjuk Regős Sándor „beköszöntő” szavait, s négy-négy — remélhetni, élvezetes perccel tölthetünk a négy megyében...

S. E.

Pol-szonda

Szinkör előadásában bemutatott Mécsfénnyről (szintén március 15-én, az Ifjúsági Házban) nem is hallottak.

Sokan, igen nagy közlékenységgel elsorolták viszont, hogyan szeretnék ünnepelni a forradalmi ifjúsági napokat. Elsősorban úgy, hogy sajátjuknak érezhessék. Adtak ötleteket: a megjelenést ne tegyék sehol kötelezővé; a számonkérésre fordított energiát fordítsák inkább a szervezésre; ha gyatkozhatnának jobban a kis közösségek ötleteire, kezdeményezőkérségére. Mert, ha mindent a „fölsőbb szervek” csinálnak, bizony; el-kényelmesednek. Pedig ki-sebb csoportokban igenis beszélgetnének történelemről, politikáról, hazáról, azo-

nosságtudatról. Itt szót kaphatna mindenki, tanulnának egymástól, nézeteik, véleményeik formálódna. Ezekre a beszélgetésekre olyan vitavezető szükséges, akire érdemes hallgatni... S úgy vélik a diákok, csak egyszer lenne ilyen jó tapasztalásuk, a közömbösek, a passzívok is szót kérnének.

A diákság az a korosztály, amelynek a legnagyobb szüksége lenne arra a képességre, hogy serdülő érzelmeit megzabolázza, olykor zavaros gondolataiban, nézeteiben rendet tudjon teremteni, hogy múltunk megismerésére, napjaink jelenének megértésére igénye legyen. Hogy miközben növekszik, eszesedik, szokja meg: állásfoglalásait érvek, tények díktálják, ne csak elfoglalt érzelmek.

Mag Edit

Hallottam, hogy...

szombaton délelőtt nagygyon unatkoztak az újszgedi gyerekek. Elviselhetetlen programnéküliség lehetett a városban, a tévében egyaránt. Egy vérbeli srác nem bírja a semmittevést, elfoglaltságot keres magának. Szegényes fantáziára vall, hogy egyikük rosszul választott: kicsúzlta az éppen arra járó 71-es busz ablakát.

Szerencsére senki sem sérült meg, de ez csak a véletlen múlt. A busznak ki kellett állnia a forgalomból, óriási lyuk tátongott üvegén. Az utasok morogtak, zúgolódtak, valaki tudni vélte, hogy egy távolsági járat ablakán pisztollyal lött be a héten egy kölyök (a legtöbben elhit-

R. E.

Küldött a kongresszusra

Az igazgatónő meg a grádics

— Nekem valóban két otthonom van — mondja.

— És melyik a második? Kapás Sándorné gondolkodás nélkül felel:

— Mind a kettő egyforma. — Mióta dolgozik a szegedi kendergyárban?

— Ez év júliusának közepén lesz harminc éve, hogy először léptem be a kapun. Textiltechnikusi oklevél volt a táskámban.

— És a szívében?

— Izgultam egy kicsit, mit tagadjam, ez volt az első munkahelyem. Fizikai dolgozó voltam fél évig. Aztán nekirugaszkodtam a grádicsnak. Különböző beosztások következtek: technikus, diszpécser, művezető, főművezető. És közben pártmunka. Alapszervezeti titkárrá választottak először.

— Aztán?

— A nagyvállalati pártbizottság titkára voltam évekig. 1977. december 15-e óta állok a Szegedi Kenderfonógyár élén.

— Harminc esztendő az pontosan egy emberöltő. Sok emléke, jó is, rossz is köthet ide...

— Nem sok, hanem mind-egyik. Mindenek ismerék itt.

— Mozgalmi munkája?

— Nézze, én már a DISZ-nek is tagja voltam. A le-

Kapás Sándorné

geslegelsők között léptem be a KISZ-be. Párttagsági könyvemet huszonöt éve kaptam meg. A megyei párt vb-be most választottak be harmadszor. Soroljam tovább...

— És hol nehezebb helytállni, a választott funkcióban, vagy a gazdaságvezetői székben?

— Ezt a két dolgot nem lehet elválasztani. A párt-

munkásnak is az a feladata, hogy mindent megtegyen azért: a határozatok megvalósuljanak.

— Küldött a kongresszusra...

— Arra kíváncsi, miről beszélnek, ha odaállhatnék a mikrofonhoz. Hát gazdasági gondjainkról biztosan, aztán elmondanám, hogy milyen nehéz munkát végeznek a mi iparágunkban a nők. És ha már itt tartunk. Nyomatekkel ejtenék szót a család mai problémáiról. Sok a széteső család, a megmondatlan válás. Pedig nyugodt és békés családi háttér nélkül nem állja meg a helyét az ember az életben, vagy ha mégis csak nagyon nehezen. En is sokat köszönhetek annak, hogy harmonikus a családi életünk. Habár most családi okból izgulok egy picit. Ma szigorlatozik a fiam belgyógyászatból az orvosegyetemen. Hatodéves. A lányom is orvos szeretne lenni. Neki sajnos tavaly nem sikerült bejutnia.

— Látom, az órára pillantott...

— Vállalati értekezlet kezdődik mindjárt. Az irányítási formáról kell döntünk. Kemény dió.

Petri Ferenc

Kis(-)kertvizit | Öröm is, gond is

Szorgos munka a kiskertben

Szeged környékén eddig 4775 család jutott hétfői kiskerthez a nagyüzemi művelésre alkalmatlan területeken. Állami földeket 1977 óta nem vásárolhatnak meg magánszemélyek, a hétfői telekhez jutás új formája azóta a tartós használatbavétel. Ez 50 évnyi „gondtalan” kapálást-ásást-meteszést-ültetést-egyebet jelent.

Mikor elhatároztuk, hogy írni fogunk a március közepé táján éppen esedékes munkákat végzőkről, még optimisták voltunk: ilenkor már itt lesz a tavasz, bármire indulunk, szorgos kezre találunk. Nos, nem lett ilyen egyszerű. A dorozsmai feketé homokon combig érő a sár, a szombat-vasárnap kikapcsolódás helyét meg sem lehet közelíteni. Az idő semmiképpen nem kedvez a gazdálkodóknak... A riport címe így az lehetett volna: március közepén még nem dolgoznak a kertekben. Aztán — legnagyobb örömünkre — a sándorfalvi homokon talpon voltak a nem hivatásos mezőgazdászok.

A szélvihar bizony alaposan megtépázta a léckerítéseket, a mostoha időjárás okozta károkat felmérés még tart. Ottjártunkkor például az egyik gyümölcsös gazdájá az almafák rügyeit boncolta — együtt örültünk annak, hogy ugyan megcsipít-e némelyiket a hideg, de

nem fagytak le teljesen. Egy másik kertben a szőlőtrágyázás volt a hétfői program, a harmadik tulajdonosai szőlővesszőket válogattak a szaporításhoz. Itt ásnak, ott kapálnak, emitt ültetnek, amott éppen uszonnáznak.

A „kiskertezés” mozgalmá fejlődött. A mezőgazdasági természetben betöltött szerepe vitathatatlan: meggyénkben a háztáji, az egyéni és kisegítő gazdaságok a teljes termelés 43–46 százalékát állítják elő. Az idén lesz tízéves a Kertbarátok Csongrád megyei Társadalmi Szövetsége, amely különböző kiadványokkal, javaslatokkal segíti a kertészkedők népes táborát. E mozgalom egyben társadalmi politikai kérdés is: a megtermelt értékek jelentőségét túl a kulturált pihenés, a sokat emlegetett „szabad idő hasznos eltöltése” lehetőségét rejti. A telek-igénylők száma egyre nő, a felhasználható földek mennyisége nincs is tökéletes arányban a kereslettel.

„Nagy öröm a kiskert” — hirdeti címében egy szakmai tanácsadó könyv. Ugyanakkor persze rengeteg gond is. A népi ellenőrzési bizottság tavalyi vizsgálata megállapította, hogy a „kiskertek között vezető utak állapota, az esővíz elvezetése időszakként problémát okoz”. Nincs mindenütt ivó- és öntözővíz, szemetéshozás. Van

jó hír is: közlekedési gondjaik enyhítésére a megszűnt 75V járat helyett új telkesjáratot kaptak a dorozsmai kiskertek: 7/T jelzéssel szombaton indult első útjár.

Nem mindegy az sem, vetőmagból, palántából, kiskertből milyet és mennyit forgalmaz a kereskedelem. A Marx téri szaküzletben megtudtuk: egyelőre a kínálat a keresletnek megfelelő. Persze, az igazi szezon a jobb idő beálltával várható: egyelőre raktárban vannak például a rotatórok, nem állnak sorba értük. Ami nincs, az a locsolórózsza, minden egyébből szép a készlet. A vetőmagbolt illetékes elmondta: bizonyos fajták hiányoznak, de van helyettük más, bár ha hozzászólt a termelő egy bizonyos minőséghez, nem szívesen „állt át” egy ismeretlenre.

Öröm is, gond is tehát a kiskert. Ismerőseim is szemlét tartottak a sajátjuk felett tegnap: minden tisztelem a novemberben eldugott fokhagymájuké, a hó alatt ugyanis 6–7 centis szarát növesztett, vígan zöldell a márciusi őszben.

És ilyen az élet — mire befejeztem az írást és kinéztem az ablakon, ragyogóan sütött a nap. Remélem, jobban megy a munka a telteken...

Regős Eva